

nare ha sammanskjutit en summa, som är fullt tillräcklig att betala både min Stockholmsresa och ditt honorar, därest du, såsom jag och de enträget begära, vill åtaga dig saken.

— Det är således ett invecklat fall det är fråga om?

— Ja, både invecklat och mystiskt.

Vid detta svar såg man, att Alf Granes detektivintresse i hög grad blivit väckt. Ögonen lyste, ungefär som en god jakthunds, då husbonden tager ned bössan.

— Är det mord eller stöld, frågade han i ivrig ton.

— Den frågan kan jag ej med visshet besvara — kanske båda delarna. En man är spårlöst försvunnen.

— Från brummande björnar, inföll notarien.

— Ånej, svarade länsmannen, så alldagligt är mitt fall ingalunda. Den försvunne har veterligen inga björnar utan var snarare björn själv, och det till på köpet en sådan, i vars ramar jag inte skulle vilja önska ens min värste ovän.

Alf Grane lät höra en lätt vissling. Efter något betänkande sade han:

— Du måste sätta mig in i alla sakens detaljer.

— Ja, svarade herr Bastman, naturligtvis skall jag det, ty för sådant ändamål har jag kommit hit. Men det blir en lång historia och din tid är kanske strängt upptagen. Jag vill därför be dig utsätta någon för dig lämplig tidpunkt, då vi åter kunna träffas. Jag skall då omtala allt vad jag själv vet rörande denna mystiska sak.

— Min tid är, svarade notarien, för tillfället inte upptagen av något som brådskar, och jag står därför helt och hållet till din disposition. Men middagstimman